

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 143/2015-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza o sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Eduardom Šmelkom, Húščavova 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti žalobcu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 So 3/2011-194 z 21. februára 2012, za účasti Krajského súdu v Bratislave, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 So 3/2011-194 z 21. februára 2012 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 So 3/2011-194 z 21. februára 2012 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 269,58 € (slovom dvestošesťdesiatdeväť eur a päťdesiatosem centov), ktorú j e Krajský súd

v Bratislave p o v i n n ý vyplatíť na účet jeho advokáta JUDr. Eduarda Šmelka, Pod Rovnicami 7, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júla 2012 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Eduardom Šmelkom, Húščavova 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti žalobcu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 So 3/2011-194 z 21. februára 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Dňa 11. 06. 2008 som zaslal Okresnému súdu Bratislava III pod sp. zn. 11/2008-1-410 žalobný návrh o preskúmanie rozhodnutia orgánu žalovaného podľa § 15 ods. 1 zákona 83/1990 Zb...

V tejto žalobe som uviedol, že niekedy v polovici mesiaca január 2008 mi jeden z členov Výkonného výboru Slovenského zväzu JUDO umožnil nahliadnuť do zápisnice č. 3/2007 (zo 14. decembra 2007, pozn.), podľa ktorej mi mal byť uložený trest. Táto zápisnica predstavovala iba koncept, keďže nebola podpísaná štatutárnym zástupcom žalovaného a opečiatkovaná, preto nepredstavovala žiadne úradné rozhodnutie, z toho

dôvodu som listom zo dňa 21. 02. 2008 zaslal žalovanému žiadosť o zaslanie rozhodnutia o treste. Takéto rozhodnutie mi však nikdy žalovaným nebolo doručené...

... V januári 2008 určite neexistovala zápisnica Výkonného výboru Slovenského zväzu JUDO, o čom svedčí tá skutočnosť, že žalovaný ju na svojej webovej stránke zverejnil až niekedy v mesiaci jún 2008 s dátumom jej vyhotovenia 09. 01. 2008 a s dátumom zasadnutia Výkonného výboru Slovenského zväzu JUDO dňa 14. 12. 2007.

Uvedené skutočnosti sú všetko iba moje tvrdenia, ktoré neboli preukazované v rámci dokazovania v konaní pred Okresným súdom Bratislava III a Krajským súdom v Bratislave. Oba sudy pri rozhodovaní o odmietnutí mojej žaloby vychádzali síce z týchto tvrdení, avšak ich obsah prekrútili, teda dali im iný význam iba za tým účelom, aby mohli moju žalobu odmietnuť bez vykonania spravodlivého súdneho konania v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Medzi disciplinárnymi orgánmi nie je uvedený Výkonný výbor Slovenského zväzu JUDO ako zväzový orgán, preto v nijakom prípade v januári 2008 mne ukázaný koncept zápisnice Výkonného výboru... nemôže predstavovať disciplinárne rozhodnutie o treste, v januári 2008 som sa ani nemohol dozvedieť o rozhodnutí o treste v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 83/1990 Zb., ako sa mylne domnievajú oba sudy, z toho dôvodu ani mi nemohla začať plynúť 30-dňová lehota na podanie opravného prostriedku...

O uložení disciplinárneho trestu nekompetentným orgánom žalovaného som sa z jeho webovej stránky dozvedel až začiatkom júna 2008 a až vtedy som zistil, že žalobcov orgán Výkonný výbor Slovenského zväzu JUDO mi uložil zastavenie činnosti na 5 rokov, a to odo dňa 14. 12. 2007 do 14. 11. 2012. Lehota 30 dní na podanie opravného prostriedku mi preto v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 83/1990 Zb. začala plynúť až niekedy začiatkom júna 2008, kedy som sa na internete oboznámil s obsahom zverejnenej Zápisnice č. 3/2007 Výkonného výboru Slovenského zväzu JUDO o jeho zasadnutí 14. 12. 2007...

Okresný súd Bratislava III uznesením č. 32 S 4/2008-42 z 19. 01. 2009 moju žalobu odmietol s odôvodnením, že o uložení trestu som mal vedomosť dňa 21. 01. 2008, čo však nebolo preukázané, nakoľko sa o tom nevykonalo dokazovanie a nakoľko súd vôbec nemal preukázanú tú skutočnosť, že trest mi bol uložený riadnym disciplinárnym rozhodnutím

kompetentného disciplinárneho orgánu. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01. 08. 2009 a vykonateľnosť 01. 08. 2009...

Krajský súd v Bratislave uznesením č. 3 So 1/2009 z 18. 06. 2009 na základe môjho odvolania z 13. 02. 2009 potvrdil uznesenie č. 2 S 4/2008-42 Okresného súdu Bratislava III z 19. 1. 2009 s odôvodnením, že zákon č. 83/1990 Zb. vo svojich ustanoveniach nehovorí, že rozhodnutie musí byť doručené, ale že člen združenia sa o rozhodnutí dozvedel. Súd teda neprihliadal na to, že disciplinárne rozhodnutie v januári 2008 nebolo kvalifikované, ale v podobe konceptu nekompetentného orgánu žalovaného predstavovalo iba zdanlivé (putatívne) rozhodnutie, preto som sa v januári 2008 o platnom rozhodnutí s právnymi účinkami disciplinárneho trestu nemohol dozvedieť. Uvedené uznesenie mi bolo poštou doručené dňa 01. 08. 2009 a nadobudlo právoplatnosť dňa 01. 08. 2009 a vykonateľnosť dňa 01. 08. 2009.

Oba súde teda neprihliadali na to, že koncept zápisnice nikým nepodpísaný a neopečiatkovaný nemôže nahrádzať kvalifikované rozhodnutie o uložení trestu a že preto nemohli nastať účinky o dozvedení sa o disciplinárnom rozhodnutí v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 83/1990 Zb. Okresný súd Bratislava III predovšetkým neskúmal, či v januári 2008 som sa dozvedel o kvalifikovanom disciplinárnom rozhodnutí o uložení disciplinárneho trestu, ktoré nebolo iba zdanlivé, ale skutočné, teda neskúmal, či vôbec takéto rozhodnutie v januári 2008 existovalo (teda či existovalo disciplinárne rozhodnutie Disciplinárnej komisie Slovenského zväzu JUDO s podpisom jeho predsedu a pečiatkou) a či som sa dozvedel o takomto rozhodnutí. Okresný súd Bratislava III za právne významnú skutočnosť považuje to, že tajne som bol oboznámený s konceptom zápisnice orgánu (Výkonného výboru Slovenského zväzu JUDO), ktorý nebol kompetentným ukladať disciplinárne tresty. Navyše tento súd mi neumožnil vyjadriť sa k vyjadreniam odporcu, teda tento súd porušil moje základné ľudské právo na spravodlivé súdne konanie.

Následné nedostatky v konaní Okresného súdu Bratislava III neodstránil v odvolacom konaní Krajský súd v Bratislave, čím taktiež porušil moje základné ľudské právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré mi zaručuje článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...“

Opísané skutočnosti a namietané porušenia označených práv viedli sťažovateľa k tomu, že podal 24. septembra 2009 sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnému súdu proti Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) aj krajskému súdu. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 413/09-15 z 10. decembra 2009 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v časti, v ktorej namietal porušenie základného práva uznesením krajského súdu sp. zn. 3 So 1/2009 z 18. júna 2009, a druhým výrokom sťažnosť vo zvyšnej časti (voči okresnému súdu) odmietol v súlade s princípom subsidiarity pre nedostatok právomoci.

Nálezom č. k. II. ÚS 413/09-35 z 8. apríla 2010 rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a nepriznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie.

Krajský súd na základe uvedeného nálezu ústavného súdu zrušil uznesením č. k. 3 So 3/2010-121 zo 7. septembra 2010 uznesenie okresného súdu č. k. 32 S 4/2008-42 z 19. januára 2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd uznesením č. k. 32 S 4/2008-152 z 27. mája 2011 zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) z dôvodov oneskoreného podania žaloby po uplynutí subjektívnej lehoty. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16. mája 2012 a vykonateľnosť 19. mája 2012.

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd vôbec neprihliadal na právny názor ústavného súdu vyslovený v jeho náleze č. k. II. ÚS 413/09-35 z 8. apríla 2010 ani na právny názor krajského súdu vyslovený v jeho uznesení č. k. 3 So 3/2010-121 zo 7. septembra 2010. Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 32 S 4/2008-152 z 27. mája 2011 podal sťažovateľ 27. júla 2011 odvolanie. Krajský súd ďalej uznesením č. k. 3 So 3/2011-194 z 21. februára 2012 potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu (právoplatnosť 16. mája 2012 a vykonateľnosť 19. mája 2012). Z tohto dôvodu podal

ústavnému súdu svoju ďalšiu sťažnosť (13. júla 2012), ktorá je predmetom rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ 14. júna 2012 dovolanie a súčasne navrhol, aby ústavný súd prerušil konanie o jeho sťažnosti až do právoplatného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o jeho dovolaní.

Sťažovateľ podaním zo 14. februára 2013 (doručeným ústavnému súdu 18. februára 2013) ústavnému súdu oznámil, že najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 Sdo 26/2012 z 13. decembra 2012 o zastavení dovolacieho konania z dôvodov jeho neprípustnosti, a navrhol ústavnému súdu, aby v konaní o jeho sťažnosti pokračoval.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné ľudské právo na súdnu ochranu [REDAKOVANÉ] zaručené v článku 46 ods. 1 a v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj základné ľudské právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo uznesením č. k. 3 So 3/2011-194 Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. 02. 2012 porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie č. k. 3 So 3/2011-194 Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. 02. 2012 a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadosťučinenie sumou 2 000 €, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť [REDAKOVANÉ] do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva Ústavný súd Slovenskej republiky trovy konania (právneho zastúpenia) sumou 269,58 €, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. Eduarda Šmelka... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní uznesením č. k. II. ÚS 143/2015-31 z 10. marca 2015 rozhodol o jej prijatí na ďalšie konanie [§ 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu krajského súdu, aby sa vyjadril k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril aj k sťažnosti a k uzneseniu o jej prijatí na ďalšie konanie.

Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr 3178/15 k prijatej sťažnosti z 12. mája 2015, ktoré bolo doručené ústavnému súdu 18. mája 2015, okrem iného uviedol:

„Dňa 17. 04. 2015 som požiadal [REDAKOVANÉ], predsedníčku senátu konajúceho v predmetnej právnej veci, o vyjadrenie k podanej ústavnej sťažnosti. Menovaná predsedníčka senátu 3 So vo svojom vyjadrení zo dňa 04. 05. 2015 uviedla, že v odvolacom konaní sp. zn. 3 So/3/2011 sa senát dostatočne zaoberal odvolaním sťažovateľa a vykonal všetky dôkazy navrhnuté odvolateľom, čo je zrejmé z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 So/3/2011-194 zo dňa 21. 02. 2012. [REDAKOVANÉ] tiež vyjadrila presvedčenie, že práva sťažovateľa neboli porušené.“

Predseda krajského súdu súčasne ústavnému súdu oznámil, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho prerokovania prijatej sťažnosti.

Ústavný súd vyzval 10. augusta 2015 aj právneho zástupcu sťažovateľa, aby sa vyjadril k stanovisku krajského súdu, ako aj k otázke nariadenia verejného pojednávania. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 19. augusta 2015 okrem iného uviedol:

«K vyjadreniu č. Spr. 3178/15 Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. 05. 2015 a najmä k jeho tvrdeniu, že Krajský súd v Bratislave vykonal všetky dôkazy navrhnuté odvolateľom, uvádzam, že uvedené tvrdenie nezodpovedá skutočnosti. Odvolací súd

nevykonali ani jeden z navrhovaných dôkazov, preto sťažovateľovi nie je zrejmé, prečo predseda Krajského súdu v Bratislave [REDAKOVANÉ] tvrdí opak.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti sp. zn. 11/2008-4-420 z 11. 07. 2012 (ďalej len „sťažnosť“) uvádza v niekoľkých bodoch, ktoré konkrétne návrhy na dokazovanie predložil odvolaciemu súdu a ten ich nevykonali.

V bode (03) na strane 11 sťažnosti sťažovateľ uvádza, že v I. časti odvolania zaslaného listom sp. zn. 11/2008-589 z 27. 07. 2011 navrhol Krajskému súdu v Bratislave ako odvolaciemu súdu, aby tento podľa § 214 ods. 1 písm. a) O. s. p. doplnil dokazovanie týkajúce sa obsahu listovej zásielky z 22. 01. 2008 s použitím registratúrneho denníka žalovaného (tzv. knihy odoslanej pošty). Odvolací súd navrhované doplnenie dokazovania však nevykonali, čím mu odňal možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) O. s. p. Tým zároveň krajský súd v Bratislave porušil jeho základné ľudské práva na súdnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a na spravodlivé súdne konanie, zaručené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V bode (08) na strane 12 sťažnosti sťažovateľ uvádza, že v II. časti odvolania zaslaného listom sp. zn. 11/2008-589 z 27. 07. 2011 navrhol Krajskému súdu v Bratislave ako odvolaciemu súdu, aby tento podľa § 214 ods. 1 písm. a) O. s. p. doplnil dokazovanie týkajúce sa pravosti podpisu na dodacom doklade pripojenom k listu zn. 3471/2011/OD Slovenskej pošty, a. s., Banská Bystrica, z 12. 5. 2011 (v súdnom spise je na č. l. 135). Odvolací súd navrhované doplnenie dokazovania však nevykonali, čím mu odňal možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) O. s. p. Tým zároveň Krajský súd v Bratislave porušil jeho základné ľudské práva na súdnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a na spravodlivé súdne konanie, zaručené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V bode (09) na strane 13 sťažnosti sťažovateľ uvádza, že v bode 3.1) III. časti odvolania zaslaného listom sp. zn. 11/2008-589 z 27. 07. 2011 navrhol Krajskému súdu v Bratislave ako odvolaciemu súdu, aby tento podľa § 214 ods. 1 písm. a) O. s. p. zopakoval a doplnil dokazovanie týkajúce sa preukázania existencie rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu v súlade s vnútornými predpismi žalovaného a o jeho zaslaní žalobcovi. Odvolací súd navrhované doplnenie dokazovania však nevykonali, čím mu odňal

možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) O. s. p. Tým zároveň Krajský súd v Bratislave porušil jeho základné ľudské práva na súdnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a na spravodlivé súdne konanie, zaručené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V bode (11) na strane 13 sťažnosti sťažovateľ uvádza, že v III. časti bod 3.2) odvolania zaslaného listom sp. zn. 11/2008-589 z 27. 07. 2011 navrhol Krajskému súdu v Bratislave ako odvolaciemu súdu, aby tento podľa § 214 ods. 1 písm. a) O. s. p. zopakoval a doplnil dokazovanie týkajúce sa preukázania doručenia listovej zásielky číslo RR 18 730 049. Odvolací súd navrhované doplnenie dokazovania však nevykonal, čím odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) O. s. p. Tým zároveň Krajský súd v Bratislave porušil jeho základné ľudské práva na súdnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a na spravodlivé súdne konanie, zaručené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V bode (14) na strane 14 sťažnosti sťažovateľ uvádza, že v III. časti bod 3.3) odvolania zaslaného listom sp. zn. 11/2008-589 z 27. 07. 2011 navrhol Krajskému súdu v Bratislave ako odvolaciemu súdu, aby tento podľa § 214 ods. 1 písm. a) O. s. p. doplnil dokazovanie týkajúce sa zistenia osoby, ktorá prevzala dňa 24. 01. 2008 listovú zásielku číslo RR 18 730 049 a ktorej patrí podpis uvedený na dodacom doklade. Odvolací súd navrhované doplnenie dokazovania však nevykonal, čím mu odňal možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) O. s. p. Tým zároveň krajský súd v Bratislave porušil jeho základné ľudské práva na súdnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a na spravodlivé súdne konanie, zaručené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V bode (16) na strane 14 sťažnosti sťažovateľ uvádza, že podľa ustanovenia § 214 ods. 1 písm. a) O. s. p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Z vyššie uvedených bodov je zrejmé, že sťažovateľ v odvolaní výslovne navrhol vykonať dokazovanie ohľadne piatich právne významných skutočností (obsah žalovanej listovej zásielky z 22. 01. 2008, pravosť podpisu na dodacom doklade, preukázanie existencie rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu, preukázanie doručenia

listovej zásielky a zistenie osoby, ktorá listovú zásielku prevzala dňa 24. 01. 2008), odvolací súd napriek tomu pojednávanie nenariadil, hoci mu to výslovne ukladá ustanovenie § 214 ods. 1 písm. a) O. s. p. Týmto protiprávnym konaním odvolací súd porušil jeho základné ľudské práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie a zároveň týmto nesprávnym úradným postupom odňal mi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) O. s. p.

Ak sa predmetná kauza vyhodnotí iba z ľudského hľadiska bez použitia právnych predpisov, potom je zrejmé, že

a) sťažovateľ v čase doručovania inkriminovanej zásielky bol neprítomný v mieste trvalého bydliska,

b) z písomných dokladov predložených Slovenskou poštou, a. s. možno už pri vizuálnom posúdení porovnaním sťažovateľových podpisov napríklad na sťažnosti, na žalobe, na plnomocenstve a i. zistiť, že tieto sťažovateľove podpisy ani pri najväčšej dobrej vôli nemožno hodnotiť ako identické,

c) za sťažovateľa listovú zásielku prevzala cudzia osoba, ktorá ju sťažovateľovi nikdy nedoručila,

d) nemôže obstať tvrdenie sudkyne z konania pred súdom prvého stupňa, že aj jej sa mení podpis, preto podpis sa mení aj sťažovateľovi, preto podľa nej na doručovacom hárku je jeho podpis – súdy predsa nemôžu rozhodovať na základe svojich vlastných subjektívnych názorov, ale iba na základe vykonaného dokazovania, ktoré ani súd prvého stupňa a ani odvolací súd nevykonali.»

Sťažovateľ súčasne oznámil, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci prijatej sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení domáhať sa svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, bolo právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd, aplikujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj judikatúru vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy, skúma, či konanie ako celok bolo spravodlivé, a nie je v zásade oprávnený a povinný preskúmavať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96).

Do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy prebrali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktoré predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách a do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sa už odvolal na judikatúru ESLP, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd síce zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, to však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa záverov ESLP možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 288, Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie. Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 3 So 3/2011-194 z 21. februára 2012, ktorým krajský súd ako súd odvolací potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 32 S 4/2008-152 z 27. mája 2011.

Z príslušných spisov krajského súdu i okresného súdu vyplýva, že krajský súd uznesením č. k. 3 So 3/2011-194 z 21. februára 2012 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 32 S 4/2008-152 z 27. mája 2011, ktorým okresný súd zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu – výkonného výboru uvedeného v zápisnici č. 3/2007 zo 14. decembra 2007.

Sťažovateľ v odvolaní podanom krajskému súdu proti uzneseniu okresného súdu č. k. 32 S 4/2008-152 z 27. mája 2011 predovšetkým namieta nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom a nedostatočné zistenie skutkového stavu, tým že

- v konaní okresného súdu došlo k vade uvedenej v § 221 ods. 1 písm. h) OSP, pričom okresný súd nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu (zákon č. 395/2002 Z. z. o archívoch a registratúrach záznamoch v znení neskorších predpisov a vykonávacía vyhláška č. 628/2002 Z. z. k tomuto zákonu) a nedostatočne zistil skutkový stav; preto navrhuje doplniť dokazovanie týkajúce sa obsahu listovej zásielky žalovaného z 22. januára 2008 s požitím registratúrneho denníka žalovaného;

- na dodacom doklade listovej zásielky č. RR 18 730 049, na ktorom je podpis prijímateľa, nie je uvedený dátum, pričom namieta pravosť podpisu a žiadal vykonať dokazovanie súdnym znalcom z odboru grafológie (ktorý na pojednávaní 27. mája 2011 bol odmietnutý);

- „žalovaný nikdy nevyhotovil rozhodnutie o disciplinárnom treste v súlade so svojimi vnútornými predpismi (disciplinárny poriadok a stanovy Slovenského zväzu JUDO, pozn.), a preto neexistujúce rozhodnutie ani nemohlo tvoriť obsah listovej zásielky z januára 2008“,

- nesprávne posúdil listinné dôkazy Slovenskej pošty, a. s., Banská Bystrica, oblastné riaditeľstvo pôšt Bratislava, neúplne zistil skutkový stav vo veci pravosti podpisu osoby preberajúcej listovú zásielku žalovaného;

- záver o začiatku plynutia subjektívnej 30-dňovej lehoty ustanovenej v § 15 ods. 1 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení zákona č. 62/1993 Z. z. (ďalej len „zákon č. 83/1990 Zb.“);

- okresný súd vôbec neprihliadal na právny názor ústavného súdu vyslovený v jeho náleze č. k. II. ÚS 413/09-35 z 8. apríla 2010 a ani na právny názor krajského súdu vyslovený v jeho uznesení č. k. 3 So 3/2010-121 zo 7. septembra 2010.

Sťažovateľ v odvolaní navrhol, aby krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 32 S 4/2008-152 z 27. mája 2011 a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v odôvodnení namietaného rozhodnutia – uznesenia č. k. 3 So 3/2011-194 z 21. februára 2012, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 32 S 4/2008-152 z 27. mája 2011 o zastavení konania, okrem iného uviedol:

«Súd (okresný súd, pozn.) v novom konaní vypočul účastníkov konania, oboznámil ich s oznámením pošty a o prevzatí zásielky taktiež sa oboznámil so stanovami žalovaného ako aj s disciplinárnym poriadkom žalovaného. Na základe uvedených dôkazov prvostupňovému súdu vyplynulo, že žalobca podal žalobu oneskorene. Pokiaľ ide o určenie posledného dňa na podanie žaloby proti predmetnému rozhodnutiu žalovaného, zák. č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov je predpisom verejného práva upravujúcich jedno zo základných práv a slobôd stanovené v čl. 29 ods. 1 Ústavy SR, nie je predpisom upravujúcim majetkové vzťahy fyzických a právnických osôb, majetkové vzťahy medzi týmito osobami a štátom, ako aj vzťahy vyplývajúce z práv a ochranu osôb (§ 1 ods. 2 OZ) ako ani právne vzťahy duševného vlastníctva (§ 1 ods. 3 OZ). Lehota na podanie žaloby podľa § 15 ods. 1 zákona o združovaní občanov sa preto nepredlžuje v prípade, že posledný deň pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok (§ 122 ods. 3 OZ) posledný deň podania žaloby bol preto 23. 02. 2008. Nakoľko žalobca podal žalobu až po uplynutí subjektívnej lehoty,

súd túto žalobu vyhodnotil ako neskorú a ako takú ju podľa § 250d ods. 3 O. s. p. zastavil... Vzhľadom na zastavenie konania meritórne nepreskúmaval žalobu ako ani jej dôvody a preto počas konania smerovali úkony súdu len k zisteniu včasnosti podania žaloby.

Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd dostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa doručovania zásielky žalobcovi s poukazom na oznámenie Slovenskej pošty, a. s. o doručení zásielky priamo žalobcovi. Odvolací súd poukazuje aj na pripojenú poštovú knihu žalovaného (list č. 173 – 175) z ktorej vyplýva, že žalobca doručil žalovanému dňa 22. 01. 2008 „žiadosť o rozhodnutie o treste“ a že žalovaný dňa 22. 01. 2008 doručil žalobcovi „výpis zo zápisnice“.

Tvrdenie žalobcu, že prvostupňový súd odmietol vykonať znalecké dokazovanie týkajúce sa podpisu žalobcu na doklade o prevzatí zásielky je potrebné uviesť, že prvostupňový súd svoje rozhodnutie o nevykonaní znaleckého dokazovania znalcom z odboru grafológie dostatočne zdôvodnil.»

Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu napadnutého odvolaním v tejto súvislosti vyplýva:

„Súd vypočul účastníkov konania, oboznámil ich s oznámením pošty o prevzatí zásielky, taktiež sa oboznámil so Stanovami SZJ ako aj s Disciplinárnym poriadkom SZJ.

Právny zástupca žalobcu tvrdil, že zásielka žalobcovi o disciplinárnom treste mu nikdy nebola doručená a teda podľa ich názoru nemohla začať plynúť 30-dňová lehota na podanie žaloby a ani 15-dňová lehota na podanie odvolania. Po nahliadnutí listu od Slovenskej pošty a jej prílohy poukázal na skutočnosť, že podpis na prílohe nie je pravým podpisom žalobcu ani rodinných príslušníkov. Z uvedeného dôvodu žiadal prizvať znalca z odboru grafológie na posúdenie pravosti podpisu. Uviedol, že tento listinný dôkaz nepreukazuje, že žalobcovi bola v januári 2008 doručená listová zásielka žalovaného a už vôbec nepreukazuje obsah tejto listovej zásielky. Žalobca nikdy nedostal výpis zo zápisnice VV SZJ, túto zápisnicu získal iba z internetu. O výpise z tejto zápisnice vedomosť do podania žaloby nemal.

Právny zástupca žalovaného uviedol, že dôkaz ktorý zaslala pošta o doručení zásielky, považujú za dôveryhodný a preukazujúci skutočnosť o doručení zásielky žalobcovi. Žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že tomu tak nebolo.

Slovenský zväz JUDO pri výpise zo zápisnice č. 3/2007 zo zasadnutia Výkonného výboru Slovenského zväzu JUDO dňa 14. 12. 2007, ktorým bol žalobcovi uložený trest a adresovaný žalobcovi, predložil pripojený podací lístok, podacie číslo 18730049 podaný na pošte 22. 01. 2008.

Z uvedeného súdu vyplýva, že zásielka podľa podacieho lístku bola odoslaná žalobcovi dňom 22. 01. 2008 a podľa pošty doručená dňa 24. 01. 2008 a preto začala plynúť žalobcovi subjektívna 30-dňová lehota na podanie žaloby na súd nasledovný deň po doručení zásielky.“

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia ďalej uviedol:

«Tvrdenie žalobcu (sťažovateľa, pozn.), že orgán verejnej správy doručuje rozhodnutia do vlastných rúk v zmysle vyhl. č. 78/1989 Zb. poštový poriadok odvolací súd uvádza, že tento právny predpis stratil účinnosť 01. 09. 1996. Následne s účinnosťou od 01. 01. 2002 bol prijatý zák. č. 507/2001 Z. z. o poštových službách a k nemu boli prijaté Poštovým úradom, ktorý vydala Slovenská pošta, a. s. Poštové podmienky k poštovým službám.

Podľa bodu 5.1.1 poštových podmienok týkajúcich sa doporučeného listu pre vnútroštátny styk „doporučené listy doručuje slovenská pošta na odovzdávacie miesto podľa adresy uvedenej na zásielke. Poštový doručovateľ ich vydá adresátovi alebo oprávnenému prijímateľovi po preukázaní totožnosti.“

Podľa bodu 20.5 poštových podmienok, oprávnený prijímateľ zásielky adresovanej fyzickej osobe doplní k svojmu podpisu poznámku vyjadrujúcu vzťah k adresátovi, napr. „manžel“, „syn“, „matka“, „opatrovník“, „splnomocnenec“, a pod.

Z uvedených Poštových podmienok nevyplýva povinnosť skúmať poštovým doručovateľom podpisový vzor adresáta zásielky, pretože je povinný doručiť listovú zásielku

na príslušnú adresu a odovzdať adresátovi osobne alebo v zmysle bodu 20.5 poštových podmienok.

Žalobca v odvolaní k uzneseniu prvostupňového súdu uvádza, že na pojednávaní konanom dňa 27. 05. 2011 poukázal na zák. č. 395/2002 Z. z. o archívoch a registratúrach a o doplnení niektorých zákonov a k tomu vyhl. č. 628/2002 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o archívoch a registratúrach a o doplnení niektorých zákonov, avšak tento návrh zo strany prvostupňového súdu nebol akceptovaný.

Odvolací súd uvádza, že žalovaný je občianskym združením a bol založený v zmysle zák. č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov.

Zákon č. 395/2002 Z. z. v § 1 ods. 1 sa uvádza, že tento zákon upravuje organizáciu a pôsobnosť orgánov štátnej správy na úseku archívov a registratúr, organizáciu archívov, práva a povinnosti zriaďovateľa archívov, archívu, vlastníka archívneho dokumentu, prístup k archívnym dokumentom ako aj práva a povinnosti pôvodcu registratúry.

Odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 1 ods. 1 zák. č. 395/2002 Z. z. uvádza, že tento právny predpis sa na žalovaného nevzťahuje.

Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd správne vyhodnotil všetky zákonné podmienky konania vo veci a vec správne právne posúdil a je v súlade so zákonom, preto sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s rozhodnutím prvostupňového súdu.»

Sťažovateľ tvrdí, že zásielku, obsahom ktorej malo byť rozhodnutie o tom, že sa dopustil disciplinárneho previnenia, za čo mu bol uložený trest zákazu činnosti na päť rokov, on osobne nikdy neprevzal, a súčasne tvrdí, že na doručenke predloženej Slovenskou poštou, a. s., súdu, ktorý vo veci rozhodol, ako dôkaz o doručení nie je jeho podpis. S týmto tvrdením sťažovateľa sa podľa jeho názoru všeobecné súdy konajúce v jeho veci nikdy presvedčivým spôsobom nevysporiadali, a preto namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

Podľa názoru ústavného súdu sa rozhodnutie výkonného výboru žalovaného o disciplinárnom previnení sťažovateľa a o uložení mu za toto disciplinárne previnenie trestu

bez ohľadu na jeho právnu formu (či bolo obsahom samostatného individuálneho rozhodnutia, alebo obsahom zápisnice výkonného výboru žalovaného schválenej jeho relevantným uznesením) považuje za individuálny správny akt (rozhodovalo sa o právach, povinnostiach a právom chránených záujmoch sťažovateľa, čo zakladá jeho postavenie ako účastníka tohto konania vzhľadom na charakter rozhodnutia a najmä jeho právne dôsledky). Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil právny názor k ústavnoprávnej relevancii formálneho označenia rozhodnutia správneho orgánu (m. m. II. ÚS 50/01), ako aj k otázke doručovania (IV. ÚS 552/2013). Rovnako aj najvyšší súd sa v uznesení sp. zn. 1 Sdo 163/09 zo 6. apríla 2010 tiež vyjadril k formálno-právnej povahe individuálnych správnych aktov a ústavný súd tento jeho právny názor v uznesení č. k. IV. ÚS 341/2010-27 z 23. septembra 2010 vyhodnotil ako ústavnoprávne akceptovateľný.

Rešpektujúc tieto právne názory a vychádzajúc z právneho názoru obsiahnutého v náleze ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 413/09, ústavný súd dodáva, že rozhodnutie výkonného výboru žalovaného s výrazne negatívnymi dôsledkami na postavenie sťažovateľa bez ohľadu na ním zvolenú formu treba považovať za individuálny právny akt meritórneho významu, na ktorý potom bolo treba aplikovať všetky procesné pravidlá vzťahujúce sa na meritórne rozhodnutia, ktorými sa rozhoduje o právach a povinnostiach účastníka konania vrátane jeho doručovania. Výkonný výbor žalovaného sťažovateľovi doručoval rozhodnutie/zápisnicu ako RR zásielku, a napriek sporom o jej doručení sťažovateľovi, ktorú vzhľadom na jeho obsah bolo potrebné doručovať do jeho vlastných rúk, uspokojil sa s formálnym vyhodnotením „pravosti“ podpisu sťažovateľa, argumentujúc, že podpis každého sa s uplynutím času mení/vyvíja. Pričom moment doručenia rozhodnutia sťažovateľovi bol kľúčový pre počítanie času z hľadiska dodržania lehoty na podanie žaloby príslušnému všeobecnému súdu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, t. j. domáhania sa súdneho prieskumu tak, ako to nakoniec umožňuje aj § 15 ods. 1 zákona č. 83/1990 Zb.

Sťažovateľ namieta, že ani v prvostupňovom a ani v odvolacom konaní nebolo vykonané ním navrhované znalecké dokazovanie znalcom z odboru grafológie na účely

porovnania, resp. na účely identifikácie jeho podpisu (sťažovateľa) na doručení poštovej zásielky, ktorý ako dôkaz o doručení predložila Slovenská pošta, a. s.

Ústavný súd nemá dôvod, aby vo veci sťažovateľa svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť vykonať dôkazy označené účastníkom konania (I. ÚS 75/96, I. ÚS 153/03, IV. ÚS 178/2012), menil. Procesný princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou procesnej ekonomiky dovoľuje súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia vedú k rozhodnutiu vo veci samej (napr. II. ÚS 218/00, IV. ÚS 182/04, IV. ÚS 178/2012). Európsky súd pre ľudské práva tiež uvádza, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručuje síce právo na spravodlivý proces, neupravuje však prípustnosť dôkazov alebo ich hodnotenie (A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 3. 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru).

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom uznesení síce odôvodnil, na základe ktorých skutočností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania (pôvodného i nového vykonaného okresným súdom) rozhodol, avšak vzhľadom na to, že doručenie zásielky sťažovateľovi bolo kľúčovým a v zásade jediným dôkazom (limitujúcim prístup sťažovateľa k súdnej ochrane), bolo odôvodnenie napadnutého rozhodnutia formálne a po obsahovej stránke nepresvedčivé. Za týchto okolností ústavný súd hodnotí nevykonanie dôkazu navrhnutého sťažovateľom ako postup, ktorý nie je ústavne akceptovateľný, a preto vyslovil, že krajský súd napadnutým rozhodnutím porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (výrok 1).

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením čl. 48 ods. 2 ústavy, v rámci ktorého sťažovateľ argumentuje tým, že krajský súd nenariadil *„pojednávanie, a tým mi neumožnil navrhnúť, aby v rámci dokazovania sa zisťovalo, či poštová doručovateľka si plnila alebo neplnila povinnosti...“*, uvádza, že *túto argumentáciu nepovažuje za dostatočnú na to, aby rozhodol o porušení tohto základného práva sťažovateľa, a preto tejto časti sťažnosti nevyhovel.*

Čo sa týka namietaného porušenia čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd poukazuje na to, že v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhoduje len o namietanom porušení tých práv, ktoré boli premietnuté do návrhu na rozhodnutie (petitu). V danom prípade sa namietané porušenie čl. 47 ods. 3 ústavy do návrhu na rozhodnutie ústavného súdu nepremietlo, a preto ústavný súd aj tejto časti sťažnosti nevyhovel.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

V záujme ochrany ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré boli u sťažovateľa porušené uznesením krajského súdu č. k. 3 So 3/2011-194 z 21. februára 2012, bolo potrebné toto uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie krajskému súdu (výrok 2). Bude úlohou krajského súdu v ďalšom priebehu odvolacieho konania rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa proti prvostupňovému uzneseniu takým spôsobom, ktorý bude ústavne konformný a bude v súlade s právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze.

Sťažovateľ požiadal vo svojej sťažnosti ústavný súd aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 2 000 €, pričom tento svoj návrh odôvodnil tým, že neposkytnutím ochrany súdmi mu vznikla materiálna i nemateriálna ujma, pretože predstavitelia žalovaného o ňom rozširujú na verejnosti údaje, podľa ktorých mu bol disciplinárny trest uložený správne, keďže sťažovateľovi nedali za pravdu ani súdy. Materiálna ujma vznikla sťažovateľovi preto, že sa po dobu 5 rokov trvania trestu nemôže

zúčastňovať za Slovenskú republiku podujatí judo, za ktoré v minulosti dostával finančné odmeny a ktoré by dostával aj naďalej.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho práva boli porušené, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd, dôsledne zväžiac všetky okolnosti daného prípadu, sťažovateľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie nepriznal. Ak sťažovateľ dôvodil tým, že o ňom tretie osoby rozširujú tvrdenia, ktoré považuje za nepravdivé, tieto jeho tvrdenia neodôvodňujú priznanie mu finančného zadosťučinenia vo vzťahu ku krajskému súdu, čo platí rovnako aj vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o majetkovej ujme, ktorá mu vznikla rozhodnutím o treste vydaným žalovaným. V tejto situácii aj vzhľadom na sťažovateľom nepreukázanú intenzitu následkov porušenia jeho základného práva krajským súdom je podľa názoru ústavného súdu konštatovanie porušenia základného práva sťažovateľa pre neho dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie nepriznal, tak ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia (výrok 4).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd priznal právnenému zástupcovi sťažovateľa úhradu trov konania v sume 269,58 € v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to odmenu za dva úkony právnej služby podľa § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy), ktoré boli urobené v roku 2012. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2012 v sume 127,16 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky)

a náhrady hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume 7,63 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Ústavný súd nepriznal odmenu za ďalšie úkony (urobené v roku 2013 a 2015) z dôvodu, že neobsahovali žiadnu novú argumentáciu relevantnú pre rozhodnutie vo veci samej. Trovy konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) podľa výroku rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2015